

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB17 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB17 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 127.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb17-txt-shoot-n72.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB17:72

#

Med Tanken om Døden som nær forestaaende, i Følelsen af det var min Pligt, dog at gjøre et Forsøg paa om muligt at sætte et andet Msk. saaledes ind i den Sag, som jeg har den Ære at repræsentere, at han i samme Charakter kunde repræsentere den: drog jeg ham til mig, efterat han selv havde søgt Tilnærmelsen. Jeg tillod mig ikke den allermindste directe Indflydelse paa hans Forfatter-Virksomhed, jeg ansaae det for min Pligt, at skulde det skee, maatte det skee ved selvstændig at bryde frem i ham; men jeg har sat store Meddelelsens Capitaler til hans Disposition.

[a] R. Nielsen.

Dette mit Haab er skuffet jeg siger ikke mere, føier intet Adverbium til for at udtrykke Graden, intet Adverbium vilde tilfredsstille mig.

Den der kunde forstaae mig, tænke sig, hvad det for mig vil sige, saaledes at holde mig selv i Uvirksomhed, og kun spændt i Forventning i Retning af ham – at holde det ud 1½ ell. 2 Aar og med en saa intensiv Existents som min, kun Tid efter anden ved hver hans Præstation seende, at jeg var skuffet, og dog følede mig forpligtet til at haabe, da jeg havde lagt Sagen religieust an.

Tænk hvad jeg har lidt! Dog dette er maaskee slet ikke hans Skyld, men min, at jeg havde et saadant Haab, ak, maaskee min Skyld, at jeg forskyldte det Ansvar, at lade Tanker, der kun vare bestemte til at passere min Personlighed med dens Tryk, finde en anden Vei.

Maalestokken der er blevet anlagt, har maaskee været uendelig langt for stor. I privat Samtale har han godt kunnet forstaae og forstaae, forstaae, at Det, han der havde gjort, var forkeert, at det Rigtige, havde været det – og saa gjorde han dog det Forkeerte igjen, ell. vel endog benyttede Bemærkning[en] som en productiv Ingredients.

Som sagt Maalestokken har maaskee været uendelig, langt, langt for stor. Deraf Ulykken. Saasnart jeg dømmes efter den Maalestok er det ham som en uhyre Uret.

Tager jeg Maalestokken bort, saa vil jeg ikke have mere Vanskelighed med ham end med Stilling, der vist aldrig har klaget over Uret. Men Sagen er, Stilling har jeg heller aldrig saaledes sat Noget ind paa. Dog dette burde vel ogsaa Nielsen selv nogenlunde forstaae. Men forsaavidt har jeg dog maaskee ogsaa gjort nogen Uret ved hvad jeg sagde til ham den sidste Gang.